

Вічно жива

Білоус Дмитро Григорович

А мова не корилася царю —
Ані царю, ані його сатрапам,
Орлом двоглавим стаючи на прю,
Що брав її у пазуристі лапи.

Несла устами відданих синів
Мужицьку правду, ту, що є колюча,
Сміялася з ненависних панів,
Що їхня правда на всі боки гнуча.

Плюндрованій, не надавали прав,
Немов на звіра, об'являли лови.
Орел впивався в душу, тіло рвав —
Він був безмозкий, хоч і двоголовий.

Заборонити дереву рости,
Ширяти вольній птиці у блакиті,
Живій ріці між берегів плисти,
Ходити сонцю по своїй орбіті?

Заборонить дощеві поливать
Гінке стебло, щоб не зросло колосся,
Поетові — писать і малювать,
Щоб приректи народ на безголосся?

О як хотіла, прагла воля зла,
Щоб ти була лиш суржик, мішанина:
Щоб вічно недорікою була
На втіху скалозуба-міщанина!

Хай давню жуйку міщанин жує, —
Воскресни, піднеслися духом люди.
Бо є на світі совість, правда є,
І рідна мова є і вічно буде!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/bilous_dmytro_hryhorovych/vschno_zhyva